

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: D. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným JUDr. Jiřím Burešem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2016, č.j. OAM-5/LE-LE05-LE05-PS-2016, ev. č. „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2016, č.j. OAM-5/LE-LE05-LE05-PS-2016, ev. č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zák. č. 325/1999 Sb., zákon o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajišťuje v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla stanovena doba trvání zajištění do 7.5.2016.

Žalobce uvedl, že se domnívá, že byl v předcházejícím správním řízení jako jeho účastník zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru správní orgán svým rozhodnutím porušil následující ustanovení:

- § 2 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy,
- § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu

- § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé,
- § 50 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo,
- § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci,
- § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.

Dále žalobce uvedl, že náležitě odůvodní a doplní žalobu po umožnění nahlédnutí do spisu, nejdéle ve lhůtě 30 dnů.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce uvedl pouze jednotlivá ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která měla být porušena, a to zcela obecně. Žalovaný s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí trval na tom, že postupoval zcela v souladu s právními předpisy. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců vyvracely.

Žalovaný setrval na závěru, že žalobce by mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. Žalovaný zdůraznil, že žalobce se na území České republiky nachází od března 2014 a po celou dobu pobýval na území České republiky nelegálně s tím, že od 12.12.2015 také maří rozhodnutí o správním vyhoštění, když mu bylo uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. Dle výpovědi žalobce si byl tento svého protiprávního jednání a neoprávněného pobytu na území České republiky vědom, stejně jako si byl vědom zákazu vstupu a pobytu vyplývajícího z rozhodnutí příslušných polských orgánů již z roku 2013. Žalobce tedy opakovaně porušoval platné právní předpisy a zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat, když uvedl, že nehodlá z České republiky vycestovat. Žalovaný zdůraznil, že žalobce opakovaně a zcela vědomě porušoval platné právní předpisy.

Žalovaný rovněž uvedl, že považuje podanou žádost o mezinárodní ochranu za podanou účelově, pouze s cílem oddálit možnost vyhoštění z území České republiky, když o udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal teprve po několika letech nelegálního pobytu na území České republiky a po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Na území České republiky byl žalobce rovněž odsouzen pro páčání trestné činnosti a kriminální minulost má dle sdělení Interpolu i na Ukrajině. Ve správním řízení pak žalobce uváděl nepravdivé informace ohledně údajného řeckého víza, které jej mělo opravňovat ke vstupu na území České republiky.

Dle žalovaného je tedy jednoznačné, že žalobce by v případě propuštění mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný rovněž trval na tom, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky na ně kladené § 68 správního řádu. Ani správní úvaha ohledně délky trvání zajištění dle žalovaného nevybočuje z obvyklých mezí v obdobných případech.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Žalobce podal svou žalobu poslední den zákonné lhůty. Primárně se soud zabýval otázkou, zda podaná žaloba je projednatelná, či zda je nutno vyzvat žalobce k odstranění vad podání. Dle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. je podstatnou náležitostí žaloby proti správnímu rozhodnutí vymezení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Proto se soud zabýval otázkou, zda podaná žaloba obsahuje alespoň jeden projednatelný žalobní bod. Žalobce ve své žalobě uvedl pouze výčet právních ustanovení správního řádu, která byla dle jeho názoru při vydání žalobou napadeného rozhodnutí porušena, aniž by uvedl konkrétní důvody, pro které se domnívá, že k porušení uvedených ustanovení došlo. Po prostudování takto formulovaných žalobních bodů soud dospěl k závěru, že alespoň jeden žalobní bod z žalobcem uvedených je projednatelný, a to žalobní bod, ve kterém žalobce namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu správní orgán neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Proto dospěl soud k závěru, že žaloba je projednatelná a není důvod k vydání usnesení, kterým by byl žalobce vyzván k odstranění vad podání.

I přes svou obecnost dle soudu námitka nepřezkoumatelnosti uplatněná v žalobě tak, že je namítáno, že v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správní orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů výkladu ustanovení zákona o azylu, je dle soudu projednatelná. Na tomto místě soud připomíná závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, ve kterém uvedl, že „...*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.*“ Vzhledem k obecně formulované námitce nepřezkoumatelnosti mohl tuto skutečnost soud přezkoumat pouze v obecné rovině.

Žalobou napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění obsahuje jak popis skutkového děje, tak i specifikaci právních předpisů, které se na posouzení daného případu vztahují.

Žalovaný se zabýval na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí otázkou, zda byl v případě žalobce naplněn důvod pro jeho zajištění uvedený v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný výslovně uvedl: „*Správní orgán posoudil všechny výše uvedené skutečnosti, týkající se jmenovaného a jeho dosavadního pobytu na území ČR, a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze důvodně domnívat, že by žadatel mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. K uvedenému závěru dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že jmenovaný pobýval na území ČR od března 2014, zdržuje se zde po celou dobu nelegálně a ode dne 12.12.2015 také maří rozhodnutí o správním vyhoštění, když mu bylo uloženo správní vyhoštění a toto rozhodnutí vědomě nerespektoval. Dle svých vlastních výpovědí si byl svého protiprávního jednání a neoprávněného pobytu na území ČR vědom, stejně jako si byl vědom zákazu vstupu a pobytu vyplývajícího z rozhodnutí příslušných polských orgánů již z roku 2013. Z těchto důvodů byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Správní orgán s ohledem na výše uvedené shrnuje, že výše jmenovaný opakovaně porušoval platné právní předpisy a zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat, když sdělil, že nehodlá z ČR vycestovat.*“ Na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí pak žalovaný dále uvedl: „*S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že propuštění jmenovaného ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody jmenovaného by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť u jmenovaného lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Jeho zjevnou neúctu k právnímu řádu a zákonnosti dokládá i jeho odsouzení pro trestnou činnost, kriminální minulost v zemi původu a pokus získat vízum Polské republiky pomocí padělaného dokladu totožnosti. Naprosté nerespektování svých zákonných povinností pak prokázal i tím, že v průběhu správního řízení o vyhoštění resp. o zajištění uváděl evidentně nepravdivé informace. Z tohoto důvodu by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je správní orgán přesvědčen, že by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.*“

Výše uvedenými úvahami se správní orgán dle soudu zcela přezkoumatelně a z hlediska ustanovení § 68 správního řádu zcela dostatečně vypořádal s důvody, pro které jsou splněny podmínky pro zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a s důvody, proč nelze v daném případě využít zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

V posledním odstavci na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí se pak žalovaný zabýval otázkou délky trvání zajištění. Je zde uvedeno: „*Vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenovaného lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90-ti dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šesti měsíční lhůty pro vydání rozhodnutí, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto dobu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5 denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů.*“ I ve vztahu ke stanovení doby trvání zajištění žalobce dospěl soud k závěru, že výše citované úvahy správního orgánu plně odpovídají dikci ustanovení § 68 správního řádu a jsou zcela jednoznačně plně přezkoumatelné.

Námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tedy shledal soud jako zcela nedůvodnou.

Jako další důvody pochybení ze strany žalovaného, uváděl žalobce rozpor postupu správních orgánů s ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, a 4, a § 52 správního řádu, aniž by však specifikoval, v čem konkrétně mělo toto pochybení spočívat. Takto formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení na právech žalobce, však nelze pokládat za řádně formulované žalobní body, které by byly způsobilé bližšího soudního přezkumu. Soud v souvislosti s takto uplatněnými žalobními námitkami především odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který již ve svém rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005 - 58, uvedl, že ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Žalobce tak byl povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči žalobci dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či rozhodnutím samotným, a rovněž byl povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se mělo jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobce však tímto způsobem nepostupoval, a proto se krajský soud těmito námitkami nemohl ve své rozhodovací činnosti zabývat.

Pro úplnost soud poznamenává, že v předmětné věci rozhodl v zákonem stanovené lhůtě sedmi pracovních dnů, aniž by vyčkával doplnění žaloby ze strany právního zástupce žalobce, neboť přezkum správních rozhodnutí v rámci správního soudnictví je ovládán koncentrační zásadou, kdy v souladu s ustanovením § 71 odst. 2 s.ř.s. lze rozšířit o další žalobní body žalobu jen ve lhůtě pro podání žaloby, a v předmětném případě byla žaloba podána poslední den zákonem stanovené lhůty.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 3. března 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová